తోటమాలి

''వెంకన్నా! ఇలారా! ఇదిగో ఇక్కడ గొప్పులు తవ్వి ఈ ముద్దమందారం నాటు...'' పెరట్లో నూతిగట్టు నానుకుని ఉన్న కొద్దిపాటి ఖాళీస్థలంలో నిల్చుని పిల్చింది సమీర.

''వస్తున్నానమ్మా!'' వెంకన్న అప్పుడే నాటిన మల్లె అంటుమీద సున్నితంగా నీళ్లు చల్లి పెరటి వైపు వెళ్లాడు. సమీర నిల్చున్న దగ్గరకి వెళ్లి గునపంతో జాగ్రత్తగా ఆమె చూపించిన చోటున తవ్వడం ప్రారంభించాడు.

''ఇన్ని మొక్కలు ఇంత అపురూపంగా నాటుతున్నాను. నీళ్లు సరిగా వస్తాయో! లేదో! మొక్కలకి నీళ్లు సరిపోతాయోలేదో!'' దిగులుగా అంది సమీర.

''అయ్యగారు బోరు పంపు తవ్విస్తానన్నారు కదమ్మా''

''ఆ బోర్ పంపు కొట్టి కొట్టి నీళ్లు పోయాలంటే నావల్ల ఎక్కడవుతుంది? పంపులో నీళ్లొస్తే ఒక పైపుపెట్టి అన్ని మొక్కలకీ నీళ్లు పెట్టచ్చు''

''బెంగెట్టుకోకండమ్మా! నేను పెడతాలెండి మొక్కలకి నీళ్లు. వేరు నాటిన చేత్తో నీళ్లు పోయనా?''

''థాంక్యూ వెంకన్నా!'' వెంకన్న హామీకి సంతోషంగా కృతజ్ఞతలు చెప్పింది.

వెంకన్న తను తవ్విన చోట కొద్దిగా నీళ్లు చల్లి భద్రంగా కాగితంలో చుట్టి తెచ్చిన ముద్ద మందారమొక్క అందులోపెట్టి మట్టి కప్పేశాడు.

మళ్లీ ఒకసారి మొక్కమీద, మట్టి మీద నీళ్లు చల్లి పంపు దగ్గర శుభ్రంగా కాళ్ళూ, చేతులూ కడుక్కున్నాడు.

''రా వెంకన్నా! అన్నం తిను! చాలా అలసిపోయావు'' సమీర ఆకులో పెరుగన్నం తీసుకొచ్చి పెట్టింది.

వెంకన్న తను ఉదయం నుంచీ నాటిన మొక్కలని తృప్తిగా మరోసారి

పరిశీలించి చూసుకున్నాడు. పెరట్లో ఓ పక్కగా ఆకుకూరలు, మరోపక్క వరసగా నాటిన సొరకాయ, కాకరకాయ, బీరకాయ, టమాటా, పచ్చిమిరపకాయలు, చిక్కుడు కాయలు...

వీధి వైపు ఖాళీ స్థలంలో గేటు కిరుపక్కలా నాటిన గులాబీలు, గేటు నానుకున్న బోగన్‌విల్లా, నూరు వరహాలు...

సమీర, మేఘనాథ్‌ల బెడ్‌రూమ్ కిటికీ పక్కన నాటిన మల్లె, నైట్‌క్వీన్‌లు...

బాల్కనీలో కుండీల్లో నాటిన క్రోటన్స్... అంగుళం అంగుళంలో నాటిన రకరకాల మొక్కలతో ఆ ప్రదేశం అంతా పసిపిల్లలతో నిండినట్టు, ముద్దు ముద్దుగా కళకళలాడుతోంది.

నీళ్లలో తడిసిన మట్టి వాసన గాలిలో వ్యాపిస్తోంది. మెల్లగా ఆగి ఆగి వీస్తున్న గాలికి సున్నితంగా, ఆహ్లాదంగా ఊగుతున్నాయి పూలమొక్కలు. వెంకన్న గుండెల నిండా సంతోషం.

★ ★ ★

వేంకన్న జీవితమంతా దాదాపు నర్సరీల్లో, మొక్కల మధ్యే గడిచిపోయింది. వృద్ధుడైన కారణంగా ఉద్యోగం వదిలేయాల్సి వచ్చింది.

అతను కష్టపడి చదివించిన కొడుకులిద్దరూ గవర్నమెంట్ ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్నారు. కోడళ్లు ఇంత ఉడకేసి పెడుతుంటే కృష్ణా, రామా అనుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు వెంకన్న.

అనుకోకుండా రెణ్ణెల్లక్రితం అదే వీధిలో చివరి ఇంట్లో నవదంపతులు దిగారు.

ఎవరో అమ్మితే ఆ స్థలం మేఘనాథ్ నాలుగు లక్షలకి కొనేశాడు. అతను ఇంజనీరు. అతనికి మావగారిచ్చిన ఆస్తి ఓ ఫ్యాక్టరీ. ప్లాస్టిక్ వస్తువులు తయారు చేస్తారు.

అతనికి ఫ్యాక్టరీకి క్యారేజి తీసికెళ్లే పనికి వెంకన్న కుదిరాడు.

ఆ ఇంటి స్థలం మొత్తం మూడు వందల గజాలు... రెండు వందల గజాల్లో రెండు పడకగదులు, పెద్ద హాలు, కిచెన్ కట్టారు. వంద గజాలు ఖాళీగా ఉంది.

వెంకన్నకి ఆ ఖాళీస్థలం చూడగానే అక్కడ మొక్కలు నాటి తన పాత జీవితం మళ్లీ వెనక్కి తీసుకోవాలనిపించింది. ఇంటి యజమానికి సంతోషం,

తనకి మనశ్శాంతి, ఇంటికి అందం కలిగించే ఆ ఆలోచన వెంటనే అమ్మగారి చెవిలో వేశాడు.

సహజంగా ఆడవాళ్లందరిలో ఉండే అభిరుచి సమీరక్కూడా ఉండటం చేత వెంటనే అంగీకరించింది.

ఎక్కడ చూసినా ఆకాశ హర్మ్యాలు వెలసి, ఓ తులసి మొక్క కూడా పెట్టుకోటానికి స్థలంలేని ఫ్లాట్స్ చూసిన వెంకన్నకి సమీర ఇల్లు ఎంతో అద్భుతంగా కనిపించింది.

అక్కడికీ కళాభిరుచి ఉన్న వాళ్లు కుండీల్లో గులాబీల్లాంటివి నాటి పైన వేళ్లాడదీస్తున్నారు. అలాగే సమీర కూడా వేళ్ళాడదీసింది.

విశాలమైన ఖాళీస్థలంలో అనుక్షణం మొక్కల మధ్య గడిపిన వెంకన్నకి ఆ కుండీలు వేళ్లాడదీయడం నచ్చలేదు.

''ఏవిటి ఆలోచిస్తున్నావు వెంకన్నా!'' సమీర హెచ్చరికతో ఉలిక్కిపడి నెమ్మదిగా కదిలి ఆకుముందు కూర్చున్నాడు.

''నాకివాళ ఆకలిగా లేదమ్మా! కడుపు నిండుగా ఉంది'' అన్నాడు.

''భలేవాడివే! ఉదయంనుంచీ బాగా కష్టపడ్డావు. ఆకలి లేకపోవటమేంటి? తిను... తిను'' మందలించింది సమీర.

మెల్లిగా పెరుగన్నం తిని ఆకు పారేసి, చేయి కడుక్కుని వచ్చాడు.

''నువ్వు రెస్ట్ తీసుకుని పన్నెండింటికిరా! క్యారేజీ ఇస్తాను''

''అట్టాగే తల్లీ!'' వెంకన్న వెళ్లిపోయాడు.

సమీర గేటువేసి గాలికి ఊగుతోన్న మొక్కలని చూసి చిన్నగా నవ్వుకుంది.

'ఈ కనకాంబరాలు ఎప్పుడు పూలు పూస్తాయో! ఈ మల్లె మొక్క ఎప్పుడు చిగురుస్తుందో, ఆ పరిమళాలు ఎప్పుడు ఆస్వాదించాలో!

ఈ గులాబీలు విరగబూసి అతిథులకి స్వాగతగీతం పాడేదెన్నడో!

ఆకులో ఆకునై పూవులో పూవునై

కొమ్మలో కొమ్మనై నునులేత రెమ్మనై'. అలలుగా తేలి వస్తోన్న సంతోష తరంగాలను అణచుకుంటూ సన్నగా కూనిరాగం తీస్తూ లోపలికెళ్లింది సమీర.

★ ★ ★

''అమ్మా! సమీరమ్మా!'' వెంకన్న కేకతో ఆయాస పడుతూ వచ్చింది.

నిండు చూలాలు సమీర.

''ఏమిటి వెంకన్నా! ఏమిటీ ఖంగారు?''

''చూడమ్మా! మల్లె మొగ్గ వేసింది. ఈ వేసవిలో బోలెడు మల్లెపూలు, కనకాంబరాలు కూడా ఎన్ని పూస్తున్నాయో! కోసి తల్లో పెట్టుకోమ్మా లక్ష్మీదేవిలా ఉంటావు''

''అవును వెంకన్నా! కనకాంబరాలు చాలా పూస్తున్నాయి. కానీ నాకు మాల అల్లే ఓపికలేదు. రేపు మా అమ్మ వస్తుందిగా అన్నట్టు నేను రేపు ఊరెళ్తున్నాను. ఈలోగా మొక్కలు...''

''నీకెందుకు తల్లీ! నేనున్నాగా! పండులాంటి బాబుని నువ్వు ఎత్తుకుని వచ్చేటప్పటికి బోలెడు పూలు, బోలెడు కూరగాయలు. తెల్లగులాబీలు చూడమ్మా ఎన్ని మొగ్గలో! రేపు ఉదయానికి అన్నీ విచ్చుకుంటాయి. తను కష్టపడి పెంచిన తోట కళకళ్లాడుతోంటే అతని గుండెలనిండా సంతోషం... కళ్లనిండా ఆ సంతోషపు నీడలు.

''చాలా సంతోషం వెంకన్నా! అన్నట్టు కాసిని పూలు తీసికెళ్లి నీ కోడలికివ్వు''

''వద్దమ్మా! నాకు చెట్టునుంచి పూలు తెంపడం ఇష్టం ఉండదు''

''మరి నన్ను తెంపుకోమన్నావుగా!''

''అది నీ ఆస్తి కదమ్మా! వద్దనటానికి నేనెవర్ని?''

సమీర చిత్రంగా చూసింది. ఆమె కళ్లల్లో ఆప్యాయత కమ్ముకుంది.

''భలేవాడివి వెంకన్నా! స్థలమే నాది... గోతులు తవ్వి, మొక్కలు నాటి, నీరు పోసి నీ ప్రాణంలా, నీ కంటిరెప్పలా కాపాడుకున్న ఈ తోటంతా నీ శ్రమఫలితం. ఈ ఫలితం అనుభవించే హక్కు నీకు లేదా? కనీసం దొడ్లో బెండకాయలు, కాకరకాయలన్నా తీసికెళ్లు''

''అట్టాగే తల్లీ!'' వెంకన్న పెరటి వైపు వెళ్లాడు. సమీర ఉదయ కిరణాల స్పర్శకోసం వేచి చూస్తోన్న గులాబీ మొగ్గల్ని ఓసారి వేళ్లతో సున్నితంగా తాకి లోపలికెళ్లిపోయింది.

★ ★ ★

''అయ్యగారూ! అయ్యగారూ! మేఘనాథ్ హాల్లోకొచ్చాడు...

''ఎవరు నువ్వు ఏం కావాలి?'' ఎదురుగా నిల్చున్న వ్యక్తిని ఆప్యాయంగా

అడిగాడు.

''నేను వెంకన్న కొడుకునండీ! మా నాన్నకి బాగాలేదు. ఆస్పత్రిలో చేర్పించాను. వారం రోజులు పనికి రాలేడండీ! మీతో ఈ విషయం చెప్పి రమ్మని పంపించాడు మానాన్న'' వినయంగా అన్నాడు.

''సరేలే! ఎలాగూ అమ్మగారు లేరుకదా! నేను హోటల్లో తింటాలే ఇంతకీ ఏమైంది మీ నాన్నకి?''

''తెలీదయ్యగారూ! ఉన్నట్టుండి గుండెల్లో నొప్పని కళ్లు తిరిగి పడిపోయాడు. ఆస్పత్రికి తీసికెళితే డాక్టర్లు అక్కడే ఉంచమన్నారు నాన్నని''

''సరేలే! జాగ్రత్తగా చూసుకో! ఒక్క నిమిషం ఉండు'' మేఘనాథ్ లోపలికెళ్లి రెండు వందల రూపాయలు తీసుకొచ్చి అతని చేతికిచ్చాడు.

''వస్తాను సార్!'' ఆ కుర్రాడు కృతజ్ఞతగా చూసి వెళ్లిపోయాడు.

మేఘనాథ్ స్నానానికి బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లిపోయాడు. అతను స్నానం చేసి వచ్చేటప్పటికి అతని బిజినెస్ పార్ట్‌నర్ మురళీధర్ కూర్చుని ఉన్నాడు.

''హలో మురళీ! గుడ్‌మార్నింగ్'' పలకరించాడు.

''గుడ్ మార్నింగ్... మనం ఈ రోజు బాలానగర్ వెళ్లాలి గుర్తుందా!'' అడిగాడు మురళి.

''ఎందుకు గుర్తులేదు... అందుకేగా రెడీ అవుతున్నాను''

''నీకసలు బిజినెస్ బ్రెయిన్ లేదుగురూ!''

''అదేం! ఉన్నట్టుండి ఈ స్టేట్‌మెంట్ ఏవిటి?''

''వంద గజాల స్థలం ఇలా వేస్ట్ చేశావు! నువ్వు కళాపోషకుడివా ఏం?''

''అంటే!''

''ఏంలేదు ఈ పూలమొక్కలు, కూరగాయల మొక్కలకి ఇంత స్థలం వృథా చేశావు. నీకు మొక్కల మీద అంత శ్రద్ధ ఉంటే యూకెన్ హావ్ సమ్ ఇండోర్ ప్లాంట్స్''

''ఇదంతా నా సతీమణి ఇంట్రస్ట్'' నవ్వాడు మేఘనాథ్.

''అఫ్‌కోర్స్... ప్లాంటేషన్ ఈజ్ గుడ్ హాబిట్... కానీ దానికోసం ఇంత స్థలం వృథా చేయడం బాగాలేదు. ఇవన్నీ తీసేసి, షాప్స్ కట్టించి రెంట్ కిచ్చేసెయ్... యూ విల్‌గెట్ సమ్ పగిడీ. కమర్షియల్ టైప్ ఇన్స్‌టిట్యూట్, కంప్యూటర్ కోర్స్ సెంటర్ లాంటివి ఇక్కడ రన్ చేస్తే దట్ విల్ బి మోర్

బెనిఫిషియల్''

మేఘనాథ్ కళ్లు మెరిశాయి... '' ఎక్సలెంట్ ఐడియా. నాకీ ఐడియా రానేలేదు''

''డబ్బు సంపాదించటానికి శతకోటి మార్గాలు... కాకపోతే కాస్త బుర్ర ఉపయోగించాలి''

''అయితే మా వెంకన్న హాస్పిటల్ నుంచి రాగానే పీకించేస్తాను''

''వెంకన్న ఎందుకు''

''వాడేకదా! ఇవన్నీవేసింది''

''భలేవాడివే! మొక్కలు నాటటానికి తోటమాలి కావాలిగాని, పీకటానికి తోటమాలి దేనికి? ఇంజనీరువి కదా! మెజర్‌మెంట్స్ తీసేసుకో! ఎవర్నన్నా పిలిచి అన్నీ తీసేయించేసెయ్. ఏ పనైనా అనుకున్న వెంటనే చేసేయాలి''

''యస్. యూ ఆర్ రైట్'' హుషారుగా ఈల వేశాడు మేఘనాథ్.

వృద్ధుడు వెంకన్న ఆర్తితో, స్ఫూర్తితో, ఆశతో ఎంతో కష్టపడి పెంచిన తోట సరిగా రెండు గంటల్లో ఎడారిలా మారింది.

అంబరాన్ని చూస్తూన్న కనకాంబరాలు నేలరాలి ధూళిలో కలిశాయి.

తన పైకి దూసుకొస్తోన్న కసాయివాణ్ణి చూసిన మల్లి భయంతో పాలిపోయి. వాలిపోయింది.

విరగబూద్దామనుకున్న విరజాజి ఆశలు అడియాశలు కాగా నిరాశతో తల వాల్చింది.

గుండె తెగిన ముద్ద మందారం రక్తం కార్చింది.

రాత్రికోసం ఎదురు చూస్తోన్న నైట్‌క్వీన్ ఇంక రాత్రి లేదని తెలిసి గోడ దూకింది.

పూబాలల రోదనతో, కరుణశ్రీ వేదనతో ఆ ప్రదేశం అంతా విషాదపూరితమైంది.

★ ★ ★

ఆరు నెలల తరువాత కొద్దిగా స్వస్థత చేకూరిన వెంకన్న కర్ర సాయంతో బైటికి నడిచాడు.

హాస్పిటల్‌కి దగ్గరగా ఉంటుందని, అతని కొడుకు ఇల్లు మార్చేశాడు. ఇప్పుడు సమీర ఇంటికెళ్లాలంటే రెండు వీధులు దాటాలి.

రిషా మాట్లాడుకుని సమీర ఇంటికి బయలుదేరాడు వెంకన్న. దారిలో

ఒక పెద్ద చెట్టుని నలుగురు మనుషులు కలిసి కొట్టేస్తున్నారు. పచ్చని ఆ చెట్టుని ఎందుకలా కొట్టేస్తున్నారో వెంకన్నకి అర్థం కాలేదు. అదే సంగతి రిక్షా అతణ్ణి అడిగాడు. ''ఆడ పెద్ద బిల్డింగు కట్టి, కిరాయికిస్తరంట అన్నా... గుత్తేదారు ఆ జాగా కొన్నడు... అందుకే చెట్టు కొట్టించేస్తుండు.'' అన్నాడు తను.

వెంకన్న మనసు ఉసూరుమంది.

కొన్నాళ్ళకి ఈ మహా నగరంలో స్వచ్ఛమైన గాలికి మొహం వాచిపోతారేమో ప్రజలు అనుకున్నాడు.

రిక్షా సమీర ఇల్లు సమీపించింది.

వెంకన్నకి ముందు తను దారి తప్పానేమో అని అనుమానం కలిగింది ఆ ఇల్లు చూడగానే.

ఎంతో కళాత్మకంగా తీర్చిదిద్దిన ఇల్లు ఏదోలా వుంది. పైన ఇల్లుంది. ఏవో షాపులున్నాయి.

షాపులో కూర్చున్న ఒకతనిని పిలిచి ''మేఘనాథ్‌గారిల్లు ఇదేనా బాబూ!'' అడిగాడు.

''ఆ సందులోంచి పైకి వెళ్లు'' సన్నగా ఉన్న దారి చూపించాడు అతను.

వెంకన్న నెమ్మదిగా తడబడే అడుగులతో మెట్లెక్కాడు.

రంగు రంగుల పూలతో శోభాయమానంగా ఉండాల్సిన ఇల్లు ఇదేమిటి ఇలావుంది?

మెట్లెక్కి బాల్కనీలోకి రాగానే గోడలకి వేళ్లాడుతూ కనిపించాయి అయిదారు పూలకుండీల్లో తెల్లగులాబీలు. అప్పుడే బైటకి వచ్చింది సమీర చేతిలో బాబుతో.

''అమ్మా!'' కంపిస్తోన్న స్వరంతో పిలిచాడు వెంకన్న.

''నువ్వా వెంకన్నా! ఏవిటి ఇలా అయిపోయావు? అరెరె... రా... రా... ఇలా కూర్చో'' సమీర ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించింది.

''అమ్మా! ఇదంతా... ఇల్లు... మారిపోయిందే!'' సమీర నిట్టూర్చింది.

'' ఏం చెప్పను వెంకన్నా! మీ అయ్యగారు చేసిన నిర్వాకం... నేను పురిటి నుంచి వచ్చేటప్పటికి ఇలా చేశారు. ఆయన ఫ్రెండెవరో స్థలం అంతా వృథా చేశామన్నారట. మొక్కలన్నీ కొట్టించేసి ఇవన్నీ కట్టించారు. కింద ఇల్లు

కూడా అద్దెకిచ్చేశాం. దాదాపు పదివేల రూపాయలు నెలకి అదనంగా కళ్ల చూస్తున్నాం. మొక్కలన్నీ తీసేసినందుకు కొంచెం బాధనిపించిందనుకో, చల్లగాలి రాదని... అయినా ఎయిర్ కూలర్ కొన్నారు. వచ్చే నెల మా బెడ్‌రూమ్ ఏసి చేయిస్తానన్నారు. వెంకన్న గుండెల్లో అనిర్వచనీయమైన బాధ.

గేటు తీసి అడుగుపెట్టగానే వింత వింత పరిమళాలతో, రంగురంగుల పూలతో స్వాగత గీతం పాడుతుందనుకున్న తోట ఎంత నిర్దయగా తీసేశారు!

అమ్మగారి మాటల్లో ఎంత మాత్రం బాధ కనిపించకపోవడం మరీ బాధ కలిగించింది అతనికి.

తాను ఎంతో శ్రమపడి అపురూపంగా కాపాడిన అద్భుతమైన సంపద.

మనిషిలోని భావుకుడు చచ్చిపోయి, కళాత్మకంగా బతకటం మానేసి, వ్యాపారాత్మకంగా బతకటం ప్రారంభించాడు.

'ధనమూలం మిదం జగత్' అని తాను చేసే ప్రతి పనిలో లాభం గురించి ఆలోచించే మనిషిలో ఈ సున్నితమైన భావాలకి తావెక్కడ? ఉన్నంతలో సుఖంగా ఉంటూ పరులకింత తోడ్పడదాం అన్న ఆత్మసంతృప్తికి దూరమై ఇంకా ఇంకా సంపాదించాలి, భాగ్యవంతులమై పోవాలి, కార్లలో తిరగాలి, విలాసవంతంగా జీవించాలి... అన్న కాంక్షకీ, కోరికలకీ బానిసైన మనిషికి తన పైశాచికత్వానికి బలైన చెట్ల హృదయఘోష ఎన్నటికి అర్థం కావాలి?

జీవితమంతా రకరకాల మొక్కల మధ్య గడిపిన అతను తను నాటిన ప్రతి మొక్క మీదా, తను కని పెంచి, పెద్ద చేసిన పిల్లల మీద ఎంత మమకారం, ఆప్యాయత, అనురాగం, ఆశలు పెంచుకుని ఉంటాడో ఆ మొక్కల మీద కూడా అదే ఆప్యాయతానురాగాలు పెంచుకుని ఉంటాడని బిజినెస్ తప్ప మరేం తెలీని ఇంజనీరు మేఘనాథ్‌కి ఎప్పుడు అర్థం కావాలి? సమీర ఒక స్త్రీ... మామూలు స్త్రీ. ఆమెకి ఆమె భర్త మాటే వేదవాక్కు.

అంతేకాదు, డబ్బుతో పొందే విలాసవంతమైన జీవితానికీ, కోరికలకూ, భోగాలకూ అతీతురాలేం కాదు.

ఆమెక్కూడా పూల నుండి గాలి మోసుకొచ్చే పరిమళ భరితమైన చల్లదనానికన్నా ఏసిరూమే బాగుంటుంది కాబోలు.

అందుకే సహజత్వానికి దూరంగా తాను నిర్మించుకున్న కృత్రిమమైన జీవితానికి నిస్సంకోచంగా అలవాటు పడగలిగింది.

వెంకన్న నెమ్మదిగా వెనుతిరిగాడు.

''భోంచేసి వెళ్లు వెంకన్నా!''

''వద్దమ్మా! కడుపు నిండుగా ఉంది'' మిమ్మల్ని చూసి పోదామని వచ్చాను... చూశాను... వెళ్లివస్తానమ్మా!''

''అలాగే వెంకన్నా! బాగా రెస్ట్ తీసుకో! అన్నట్టు కారుకొన్నాం కదా! అయ్యగారికి క్యారేజి డ్రైవర్ తీసికెళ్తున్నాడు''

''చాలా సంతోషం తల్లీ! అయ్యగారికి నమస్కారాలు చెప్పండి''

నీళ్లు నిండిన కళ్లతో ఒక్కో మెట్టే నింపాదిగా దిగసాగాడు. అతని మనసంతా భారంగా అయింది.

'ఎందుకోయీ తోటమాలీ... అంతులేని యాతనా...' దూరంగా రేడియోలో పాత తెలుగు సినిమా పాట గాలికి తేలి వస్తూ లీలగా వినిపిస్తోంది.

విపులలో ప్రచురితం